

Sinder; men hvorledes denne Endosmose er istand til at frembringe de Resultater, vi se, at det organiske Liv medfører, er hidtil en uløst og uforstaaelig Gaade. Det er dette, som staa saameget i Veien for Lægevidenskabens videre Udvikling, at man ikke er istand til at forstaa ret den Virksomhed, Lægevidenskaben skulde være baseret paa. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag forekommer det mig, at Forslagsstillerne i deres § 1 have rammet den rigtige Tanke, nemlig den, at, naar der kan bringes en Syg en Hjælp udenfor den examinerede Lægestand, maa og skal en saadan Hjælp ogsaa være tilladt at bringes. At man ikke kan sige til en Patient: Du skal vedblive at bære paa din Sygdom, Du maa ikke blive helbredet, thi kan den autoriserede Lægestand ikke helbrede Dig, bryde vi os ikke om, at der er en Anden, som kan helbrede Dig, det skal han ikke have Lov til — det er den Tanke, det forekommer mig at Forslagsstillerne rigtig have rammet. Jeg ser Hovedforholdet mellem Lovforslagets § 1 og § 6 i Forordningen af 5te September 1794 deri, at Forordningen har et „kan“, hvor Lovforslaget har et „skal“. Forordningen siger, at de Personer, som den omtaler, kunne erholde Tilladelse til at praktisere; Lovforslaget siger, at de skulle have Tilladelsen. Om nu de Bestemmelser, der ere foreslaaede i Lovforslagets § 1, ville være tilstrækkelige til virkelig at sætte dette „skal“ i Kraft, om de ville være tilstrækkelige til, at man eventuelt gennem Domstolene kan gjøre dette „skal“ effektivt, vil jeg i dette Dieblif lade staa ved sit Værd. Jeg er overbevist om, at Forslagsstillerne kun have den Mening, indenfor den Ramme, deres Lovforslag giver, at give det enhver Forbedring, som mulig maatte kunne indføres i den af dem foreslaaede Text. Man har, dette skal jeg sluttelig berøre, til Forsvar for den autoriserede Lægestands Privilegium anført, at mange Gange angaar et Sygdomstilfælde ikke blot den Person, som bliver syg, men ogsaa hans Medlemmer, thi han kan være behæftet med en Sygdom, der kan udbrede Smitte, saaledes at der ikke alene er at tage Hensyn til ham, men ogsaa til Andre. Jeg tror, at denne Betragtning er rigtig, ligesaa rigtig som efter min Opfattelse ogsaa den Betragtning, at saalænge det kun angaar en Person selv, har han Lov til og bør have Lov til at raade for sig selv saaledes, som han tror bedst at vide og kunne forsvare; men disse Betragtninger reducerer sig jo til at gjøre en Forskjel mellem smitsomme og ikke-smitsomme Sygdomme. Hvorvidt en saadan Betragtning overhovedet burde finde sit Udtryk i Lovforslaget, eventuelt hvorledes, skal jeg lade staa hen. Det har kun været min Hensigt at paapege nogle af de Hovedmomenter, som efter min Mening komme i Betragtning ved et saadant Lovforslag.

S. Andersen: Forslaget gaar jo ud paa, saavidt som muligt holdende sig til de bestaaende Forhold, at søge den individuelle Frihed udbudet og den personlige Ret sikret; Frihed paa dette Omraade er lige saa nødvendig som paa saa mange andre Omraader, men jeg indrømmer, at der maa gives med en vis Begrænsning. Tanken i selve Forslaget er jo ikke ny; det er allerede berørt, at Forordningen af 1794 indeholder den samme Tanke, og det er netop den Tanke, der ligger deri, som navnlig for mit Vedkommende har givet Anledning til, at jeg kunde gaa til at være Medforslagsstiller af dette lille Forslag. Den nævnte Forordning bestemmer jo, at der kan faas Adgang for uexaminerede Mænd til at helbrede visse bestemte Sygdomme, men de skulle for at kunne faae denne Tilladelse have anbefaling af Amtmanden og Stiftsphysikus. Nu er det imidlertid saa, at disse gode gamle Autoriteter have meget ondt ved at faae Die for, at Fremtidigt ere nødvendige paa dette Omraade, og som følge deraf ligger Sagen og kommer ikke videre. Jeg mener imidlertid, at vi bør gaa et Skridt videre. Det er en Krænkelse af den personlige Frihed, naar Staten søger at forbyde Noget, som har borgerlig Myndighed, at søge Raad hos hem, de tro kan hjælpe dem, og som de have Tillid til. Som følge deraf synes det ialtsald ogsaa at være ubilligt og uretfærdigt at straffe de Personer, som vise sig at være ubrustede af Naturen med saadanne Gvner, at de kunne og ville helbrede. Jeg skulde forøvrigt ikke have taget Ddet, naar det ikke var, fordi jeg som Medforslagsstiller af Lovforslaget føler, at de Herrer, som have kritiseret dette lille Lovforslag, have virkelig været lovsig haarde. Naar vi have holdt os saa nær som muligt til det Bestaaende, er det jo i den Tanke og under den Forudsætning, at vi tro derved bedst at opnaa, hvad vi ønske, og naar jeg nu hører, at Venner af Lovforslaget og Tanken deri fremhæve, at det i Grunden er det Beste ved det, at det giver for Tid, saa skulle de være Medlemmer have Tak, men jeg vil dog gjøre en Bemærkning ligeoverfor enkelte af de Yttringer, de have brugt imod Forslaget, og som jeg finder Lovlig, strenge. De fortælle os, at de have ikke Noget i mod Formen og Indholdet, men dog ville de have Lovforslaget forandret, idet de sige, at enkelte Udtryk ere uheldig valgte. Saavidt jeg forstaaer de Herrer's Mening, have de imidlertid Noget baade mod Formen og Indholdet, idet de overhovedet ville gaa langt videre, end vi have tænkt os. Jeg skal for mit Vedkommende ikke have Noget derimod. Naar det er blevet sagt, at det er saa godt som umuligt at skaffe paalidelige Attester, saa indrømmer jeg, at det kan have sine store Vanskeligheder; men hvorledes vil det overhovedet være muligt her at forme en Lov, uden at der viser sig saadanne Vanskeligheder. Den